

31. navadna nedelja - Zahvalna

Pirniče, 5. november 2017

»Hvala!«

Dragi bratje in sestre!

Ena prvih stvari, ki ti jih starši - v kolikor res vedo, kaj je zate dobro - začnejo privzgajati že v najnežnejših letih, je zahvaljevanje. Saj veste, kako to gre: »Kako se reče? Hvala.« In prav je tako. Drža hvaležnosti je namreč ena najbolj osnovnih značilnosti vseh človeških družb ne glede na vero, kulturo in okolje. Izhaja namreč iz povsem naravne človeške izkušnje, da drug drugega potrebujemo za doseganje svojih ciljev. In če nekaj potrebuješ in to potem tudi dobiš, je hvaležnost povsem na mestu. Človek, ki je prepričan, da sam zmore vse in da ne potrebuje nikogar, je v hudi zmoti.

Kdaj pa kdaj se nam zdijo stvari tako samo po sebi umevne, da niti pomislimo ne, da bi lahko bilo tudi drugače.

Ko se zjutraj jeziš, da mama ni bila pozorna in je namesto nemške kupila poljsko Nutello, pozabljaš da na svetu zaradi podhranjenosti vsako minuto umre šest otrok: vsakih deset sekund.

Ko se pritožuješ, da v veletrgovini spet nimajo šampona za lase z vonjem po tropskih sadežih, pozabljaš da več kot milijarda ljudi na svetu nima dostopa do varne pitne vode. In da vsak teden na svetu umre 42.000 ljudi zaradi pitja oporečne vode in pomanjkanja ustreznih sanitarnih razmer.

Ne, še zdaleč nimam namena buditi slabo vest. Poudariti želim le to, da vse prevečkrat pozabljamo, kaj vse nam je podarjeno. In da je, ravno zaradi tega, drža hvaležnosti vedno na mestu. Najprej hvaležnosti ljudem, ki s svojim delom, svojo ustvarjalnostjo in iznajdljivostjo, omogočajo, da živimo v urejeni, bolj ali manj varni in, vsaj z najnujnejšimi civilizacijskimi pridobitvami, opremljeni družbi.

Prav tako pa je na mestu tudi hvaležnost Bogu. To da sploh smo, da smo bolj ali manj zdravi in imamo mesto pod soncem, kjer lahko živimo, ustvarjamo, se veselimo in razveseljujemo drug drugega, ni samo po sebi umevno: Podarjeno nam je.

In čeprav smo prezbitერიj danes, na zahvalno nedeljo, okrasili s sadovi narave in dela človeških rok, obstaja v resnici še obilje drugih stvari, za katere se kaže zahvaljevati Bogu. Od najosnovnejših sposobnosti, ki so nam dane kot človeški vrsti, da se lahko sporazumevamo, si pomagamo in se imamo radi, pa vse do sposobnosti in talentov, ki so nam dani, da ustvarjamo

čudovite in zapletene stvari. Od tistega najmanjšega čudeža, da iz semena zraste nova rastlina, pa do sposobnosti, da iščemo življenje na planetih tudi izven našega osončja.

Hvaležnost, dragi bratje in sestre, nas ohranja ponižne. Zavedamo se namreč, kako zelo potrebujemo drug drugega in kako vsi skupaj potrebujemo Boga. Naj bo današnja zahvalna nedelja priložnost, da si to zavest ponovno prikličemo pred oči.

»Če ti preostane samo še en dih, ga porabi za to, da rečeš hvala,« je zapisala avstralska pesnica Pam Brown. Kolikor že to popolnoma drži, je vseeno res tudi to, da ne kaže čakati do zadnjega diha. Tudi če rečemo »Hvala« takoj, zagotovo ne bo prezgodaj. Amen.